

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupený JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2020, č. j. 17 A 163/2019 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **ne příznává.**

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Cheb (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 7. 2016, č. j. MUCH 62877/2016 byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. značky VW Lupo, reg. zn. 3K8 8702 ve dnech 6. 4. 2016 a 12. 4. 2016 v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řídil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky (nesvítilo potkávací světlo na straně přivrácené ke středu vozovky a osvětlení zadní tabulky registrační značky, vůz nebyl vybaven náhradními pojistkami, žárovkami a výstražným trojúhelníkem).

[3] Žalovaný k odvolání žalobce prvním rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3062/DS/16-3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně z části změnil a z části potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“); ten rozsudkem ze dne 29. 6. 2018, č. j. 17 A 9/2017 - 54, rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spise.

[4] V novém rozhodnutí ze dne 20. 5. 2019, č. j. 3062/DS/16-16, žalovaný z části změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zastavil řízení o přestupku ze dne 6. 4. 2016, jehož se měl žalobce dopustit tím, že řídil vozidlo bez funkčního osvětlení zadní tabulky registrační značky. Část prvostupňového rozhodnutí žalovaný zrušil a zastavil řízení o přestupku spáchaném žalobcem dne 12. 4. 2016. Také změnil výrokovou část i odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí týkající se výše pokuty, kterou snížil z původních 1 800 Kč na 1 600 Kč, a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil (tj. v části týkající se nesvítícího potkávacího světla).

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítal zánik odpovědnosti za přestupek v dané věci, neboť zrušením prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 soudem nemohlo toto rozhodnutí mít vliv na běh zákonných lhůt, neboť promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Proto dle žalobce promlčecí doba uplynula dne 8. 1. 2019. Žalovaný namísto toho vydal napadené rozhodnutí více než 16 měsíců od vydání prvoinstančního rozhodnutí, tedy po uplynutí jednoleté promlčecí lhůty, a jeho rozhodnutí je proto nezákonné. Dále žalobce namítal vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí; žalovaný nijak neurčil, v čem konkrétně mělo nedbalostní zavinění žalobce spočívat, tedy jak vzhledem k okolnostem a svým schopnostem měl a mohl vědět, že světlo nesvítí. Žalobce rozporoval i svědecké výpovědi policistů, které měl za lživé, rozporné a nevěrohodné. Žalovaný se při ukládání sankce nezabýval ani následky přestupku, ačkoliv je to jeden z pojmových znaků přestupku.

[6] **Krajský soud** v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl; vzhledem k tomu, že žalobce zčásti zopakoval námitky směřující proti závěru o zavinění a soud tyto námitky již dříve shledal nedůvodnými, soud odkázal na jejich vypořádání v pravomocném (a závazném) rozsudku č. j. 17 A 9/2017 - 54. Krajský soud vzal při posouzení věci za zásadní skutečnost, že ke skutku mělo dojít po soumraku, kdy je řidiči porucha předních světel vozidla obvykle dosti zřejmá. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž vycházelo z toho, že žalobce při dopravní kontrole ani později v průběhu řízení před ním neuváděl, že by v jeho případě šlo o nouzové dojetí; šlo přitom o jízdu v pozdních večerních hodinách. S ohledem na okolnosti představované noční hodinou časně jarního dne však žalobce měl a mohl poznat, že mu nesvítí jedno z potkávacích světel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 197/2017 - 40). Vzhledem k tomu, že teprve v doplnění odvolání žalobce uvedl, že závada vznikla na voze za jízdy a za tím účelem navrhl důkaz svědeckou výpovědí, je v zásadě akceptovatelný závěr žalovaného, že výslech směřující k provedení kontroly před jízdou je

pokračování

v poměrech souzeného případu nadbytečným důkazem. Doplněním dokazování či výslovným zhodnocením svědecké výpovědi zasahujícího policisty se závěr správních orgánů mohl změnit toliko v neprospěch žalobce, neboť z těchto důkazů se *prima facie* nabízí, že žalobce o nesvítícím světle věděl a jednal tudíž nejméně z vědomé nedbalosti; to je ovšem nedostatek ve prospěch žalobce.

[7] K námitkám žalobce o zániku odpovědnosti za přestupek plynutím času soud uvedl, že rozhodnutím o přestupku ve smyslu § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o přestupcích“) a § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky je i rozhodnutí odvolacího orgánu, který buďto sám konstatuje vinu žalobce nebo potvrdí takové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jde totiž o věcné rozhodnutí, kterým žalovaný zaujímá kladné stanovisko k vině žalobce přestupkem. V souzené věci ostatně výroková část obou rozhodnutí žalovaného obsahuje všechny náležitosti rozhodnutí o vině (§ 77 zákona o přestupcích, § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Nelze přitom konstatovat, že rozhodnutí žalovaného z 11. 1. 2017 nevyvolalo účinky podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. Ustanovení tohoto zákona totiž nijak neomezují přerušení běhu promlčecí doby pouze na nezrušená rozhodnutí, vztahují je výslovně k rozhodnutím vydaným. Nehledě na to, že rozsudek soudu má účinky *ex nunc*, neodstraňuje tedy správní rozhodnutí od doby jeho vydání (nejde o prohlášení nicotnosti, srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 79/2008 - 128 ze dne 4. 2. 2009, č. 1815/2009 Sb. NSS, a č. j. 1 As 119/2012 - 86 ze dne 23. 1. 2013). Po dobu řízení před soudem, tedy od podání žaloby do pravomocného skončení řízení o ní, pak neběží (staví se) doby pro zánik odpovědnosti. To platí i pro promlčecí doby stanovící zánik odpovědnosti za přestupek bez ohledu na přerušení běhu promlčecí doby. Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky směřující proti odůvodnění následku přestupkového jednání žalobce a odůvodnění výše pokuty. Soud tak žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]; a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[9] Stěžovatel v **kasační stížnosti** zopakoval své námitky dříve uvedené v žalobě. Zaprvé, stěžovatel tvrdí, že zanikla odpovědnost za přestupek v dané věci, neboť první rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 nemělo vliv na běh zákonných lhůt, když promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Proto promlčecí doba uplynula dne 8. 1. 2019. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí více než 16 měsíců od vydání prvoinstančního rozhodnutí (kterým byl stěžovatel uznán vinným spácháním přestupku), tedy po uplynutí jednoleté promlčecí lhůty, a jeho rozhodnutí je proto nezákonné. Krajský soud tak věc vadně právně posoudil, když dospěl k závěru, že promlčecí doba se přerušuje i vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu, nikoliv pouze rozhodnutím o vině, ačkoliv zákon zní v tomto ohledu zcela jasně a nedává prostor pro odlišný výklad.

[10] Stěžovatel dále namítá vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného, jelikož žalovaný neprokázal a neodůvodnil své úvahy o zavinění stěžovatele; v čem konkrétně mělo nedbalostní zavinění stěžovatele spočívat, tedy jak vzhledem k okolnostem a svým schopnostem měl a mohl vědět, že světlo nesvítí. Následně krajský soud nahradil chybějící úvahy správních orgánů vlastními úvahami, čímž se fakticky postavil do role „odvolacího orgánu třetí instance“, jehož role je nalézací, nikoliv přezkumná. Takový postup je však nepřijatelný; stěžovatel k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2020, č. j. 44 A 33/2019 - 24.

[11] Stěžovatel krajskému soudu vytýká i věcnou nesprávnost; úvaha soudu, že o nesvítícím potkávacím světle stěžovatel mohl a měl vědět, protože jel v nočních hodinách, by snad mohla platit, kdyby stěžovatel jel například lesem nebo obdobným místem, kde se nenachází žádný jiný zdroj světla než osvětlení vozidla. Stěžovatel však řídil vozidlo v dubnu ve 22:05 hod. po ulici Ašská v Chebu, což je jedna z páteřních komunikací s řadou světelných zdrojů; během jízdy po jasně osvětlené ulici si řidič nemusí povšimnout ani toho, že mu vůbec nesvítí osvětlení.

[12] Stěžovatel posléze Nejvyššímu správnímu soudu zaslal ještě sdělení, v němž poukázal na pravomocný rozsudek krajského soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 17 A 3/2020 - 42, v němž krajský soud konstatoval, že v průběhu promlčecí doby bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rámci odvolacího řízení zrušeno a vráceno k novému projednání, přičemž tato skutečnost neměla na běh promlčecí lhůty žádný vliv. Jednalo se tedy o zcela opačné posouzení věci než v kasační stížnosti napadeném rozsudku krajského soudu. Stěžovatel shledal pozoruhodným, že tentýž krajský soud dokonce v týž den vydá dva zcela protichůdné rozsudky, což je s ohledem na principy právního státu a zásadu právní jistoty jev krajně nežádoucí.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, a na své vyjádření k žalobě.

[14] **Nejvyšší správní soud** se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu kasační soud podotýká, že stěžovatel nijak blíže neupřesnil, v čem konkrétně by nepřezkoumatelnost měla spočívat; kasační stížnost z větší části pouze opakuje námitky uplatněné již v žalobě. Nejvyšší správní soud připomíná, že rozhodnutí je dle již existující judikatury tohoto soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které nebyly v řízení zjišťované či byly zjištěny v rozporu

pokračování

se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), anebo kdy není zřejmé, zda byly nějaké důkazy v řízení vůbec provedeny (srov. rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35). O nepřezkoumatelnost se bude jednat také v případě, že soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných účastníky řízení (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, anebo ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012 - 61), anebo pokud ji vypořádal nedostatečně, a z odůvodnění nelze seznat, proč ji posoudil za nedůvodnou (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádné pochybení krajského soudu v nyní projednávané věci neshledal; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými stěžovatel nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[18] Převážná část kasační argumentace stěžovatele se týká otázky, zda v posuzované věci zanikla odpovědnost stěžovatele za přestupek a dále zda bylo dostatečně prokázáno a odůvodněno zavinění stěžovatele.

[19] Stěžovatel v podstatě tvrdí, že v případě úspěšně podané žaloby se (zrušujícím rozsudkem) rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 stalo „neexistující“, resp. jeho vydání nemá žádný vliv na běh (přerušeni) promlčecí lhůty. Dle stěžovatele se pro účely přerušeni promlčecí lhůty rozumí vydání rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným, což je pouze prvostupňové rozhodnutí správního orgánu.

[20] Dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dle kterého je v daném případě při posuzování zániku trestnosti třeba postupovat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19; viz též rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46), přestupek nelze projednat, *uplynul-li od jeho spáchání jeden rok*; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat,

vztahuje-li se na přestupek amnestie. Dle odst. 2 zákona o přestupcích *běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným*; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Dle odst. 3) *přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky*.

[21] Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel měl dne 6. 4. 2016 spáchat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Následující den počala běžet jednoroční promlčecí lhůta v souladu s § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Současně počala rovněž běžet maximální, a to dvouletá lhůta, která stanovila nejzazší datum, do kdy bylo možno o vině a trestu stěžovatele rozhodnout, a to do 6. 4. 2018. V důsledku vedených správních a soudního řízení však nastaly skutečnosti, které běh promlčecí lhůty modifikovaly.

[22] Oznámením o zahájení řízení o přestupku dne 27. 5. 2016 byla původní promlčecí lhůta v souladu s § 20 odst. 2 zákona o přestupcích přerušena a počala běžet nová jednoroční promlčecí lhůta (do 27. 5. 2017). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 20. 7. 2016, č. j. MUCH 62877/2016 byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku. Toto rozhodnutí bylo vypraveno a dodáno do datové schránky zástupce stěžovatele dne 26. 7. 2016; dne 27. 7. 2016 byla datová zpráva doručena. Vypravením tohoto rozhodnutí (26. 7. 2016) došlo v souladu s § 20 odst. 2 zákona o přestupcích k přerušení promlčecí lhůty a opět počala běžet nová, jednoroční promlčecí lhůta, jejíž konec připadl na 26. 7. 2017. Na základě odvolání stěžovatele žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017, tedy vydaným v rámci zákonné lhůty, rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části změnil a v části potvrdil. Stěžovatel dovozuje, že uvedené rozhodnutí žalovaného nevyvolalo účinky podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. Takový závěr je však třeba v daném případě odmítnout.

[23] Přerušením promlčecí lhůty počíná běžet nová 1 roční promlčecí lhůta, přičemž dosud proběhlá promlčecí doba tak v případě přerušení lhůty ztrácí z hlediska promlčení význam a začíná tak (od počátku) běžet lhůta nová. K promlčení (tedy k zániku odpovědnosti za přestupek) však vždy dojde nejpozději dle zákona o přestupcích uplynutím 2 let od spáchání přestupku; v daném případě tedy ke dni 6. 4. 2018. Jak bylo předesláno výše, nelze uplatnit v projednávané věci pro stěžovatele právní úpravu nepříznivější (viz § 32 odst. 3 *in fine* zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). To, již jen s ohledem na zákonnou dikci (§ 20 odst. 3 zákona o přestupcích), ovšem platí pouze v případě přerušení promlčecí lhůty, nikoliv však ve vztahu k jejímu stavění (viz dále).

[24] Existují tři zákonné okolnosti, jejichž důsledkem je přerušení promlčecí lhůty: oznámení o zahájení řízení o přestupku, vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným a vydání rozhodnutí o schválení dohody o narovnání (srov. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).

pokračování

[25] Oznámením je třeba rozumět doručení oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku nebo ústní vyhlášení takového oznámení. Vydáním rozhodnutí se rozumí v zásadě předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám (na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „vypraveno dne:“), případně ústní vyhlášení rozhodnutí, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1 správního řádu) či vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25 správního řádu. Doručuje-li správní orgán stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí prostřednictvím datové schránky, rozumí se vydáním rozhodnutí podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu provedení tzv. jiného úkonu směřujícího k doručení, tzn. odeslání elektronické verze rozhodnutí prostřednictvím datové schránky (viz např. rozsudky NSS ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 504/2019 - 29, ze dne 13. 6. 2019, č. j. 4 As 73/2019 - 24, či ze dne 14. 10. 2020, č. j. 6 As 199/2020 - 43). Okamžik vydání rozhodnutí o vině je zásadní pro to, aby původní promlčecí doba byla přerušena a počala běžet nová.

[26] Nejvyšší správní soud je ve shodě se stěžovatelem, že rozhodnutím, jímž je obviněný uznán vinným, je třeba rozumět meritorní rozhodnutí, jehož výroková část musí obsahovat náležitosti uvedené v § 93 odst. 1, případně (též) odst. 2 zákona o přestupcích. Obvykle tu půjde o prvoinstanční rozhodnutí (jímž je obviněný uznán vinným nebo jímž se schvaluje dohoda o narovnání), nelze však vyloučit, že jím bude i rozhodnutí druhoinstanční. Tak tomu dle názoru Nejvyššího správního soudu je i v projednávané věci.

[27] Na základě odvolání stěžovatele žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017, rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části změnil a v části potvrdil. Stěžovatel dovozuje, že uvedené rozhodnutí žalovaného nevyvolalo účinky podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť se ze strany žalovaného nejednalo o rozhodnutí o vině. Takový závěr je však třeba v daném případě odmítnout.

[28] Meritorní způsob rozhodnutí odvolacího orgánu je upraven v § 90 správního řádu. U odvolacího správního orgánu dochází k přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v intencích odvolacích námitek a zákonnosti napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo. Meritorním rozhodnutím je tak i rozhodnutí odvolacího orgánu, který buďto sám konstatuje vinu nebo potvrdí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V posuzované věci tak rozhodnutí žalovaného představuje věcné (meritorní, nikoli pouze procesní) rozhodnutí, kterým žalovaný zaujímá kladné stanovisko k vině stěžovatele; výroková část obsahuje všechny náležitosti rozhodnutí o vině. Obdobně je třeba nahlížet ostatně např. i na rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2019, č. j. 3062/DS/16 - 16, jímž žalovaný z části změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zastavil řízení o přestupku ze dne 6. 4. 2016, jehož se měl stěžovatel dopustit tím, že řídil vozidlo bez funkčního osvětlení zadní tabulky registrační značky; část prvostupňového rozhodnutí žalovaný zrušil a zastavil řízení o přestupku spáchaném 12. 4. 2016; také změnil výrokovou část i odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí týkající se výše pokuty, kterou snížil z původních 1 800 Kč na 1 600 Kč, a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil (tj. v části týkající se nesvítícího potkávacího světla). Z uvedeného je tedy zjevné, že i rozhodnutí druhostupňové může být rozhodnutím, jímž je rozhodováno o vině a trestu, tedy jedná se o rozhodnutí meritorní.

[29] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v závěru, že § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se vztahuje výslovně k rozhodnutím vydaným. Okamžik vydání rozhodnutí o vině je zásadní pro to, aby původní promlčecí lhůta byla přerušena a počala běžet nová. Stanovení lhůty pro zánik trestnosti nelze odvozovat od skutečností nepředvídatelných, které nastanou v budoucnu. Není tedy proto rozhodné, zda rozhodnutí žalovaného bylo následně zrušeno soudem pro nepřezkoumatelnost, rozhodné je pouze to, že bylo vydáno v zákonné lhůtě. Stěžovatel argumentuje tím, že zrušujícím rozsudkem krajského soudu se rozhodnutí žalovaného stalo fakticky neexistujícím, takže na běh zákonných lhůt nemá žádný vliv. Krajský soud ale neshledal rozhodnutí žalovaného nicotným, ale jen nepřezkoumatelným v části odůvodnění snížení pokuty. Bylo - li by rozhodnutí žalovaného soudem odstraněno zcela, tj. byla - li by prohlášena jeho nicotnost, nicotné rozhodnutí by zcela jistě přerušení promlčecí lhůty způsobit nemohlo. Tak tomu však v dané věci nebylo. Z obdobných úvah vycházel Nejvyšší správní soud např. též v rozsudku ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Afs 239/2017 - 29 : *„Zruší-li soud takové rozhodnutí o odvolání, jehož oznámením byla prodloužena lhůta pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a vrátí-li věc odvolacímu orgánu k dalšímu řízení, nadále platí, že lhůta pro stanovení daně byla řádně prodloužena. Je však třeba, aby zrušené rozhodnutí nebylo úkonem toliko formálním, účelově vydaným čistě (nebo převážně) za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně.“*

[30] Nejvyšší správní soud podotýká, byť tímto směrem stěžovatel kasační argumentaci nevedl, avšak k zániku trestnosti je soud povinen přihlížet ex offio, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného dne 27. 1. 2017 žalobou u krajského soudu; krajský soud rozsudkem ze dne 29. 6. 2018, č. j. 17 A 9/2017- 54, rozhodnutí žalovaného zrušil, rozsudek nabyl právní moci dne 7. 8. 2018. Po dobu řízení před soudem (27. 1. 2017 - 7. 8. 2018) pak dle § 41 s. ř. s. neběžela (stavěla se) lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek [srov. § 32 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky]. Rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno s účinky *ex nunc* (tj. právní mocí rozsudku; krajský soud neodstranil tedy správní rozhodnutí od doby jeho vydání; nejde ani o prohlášení nicotnosti, srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 79/2008 - 128, ze dne 4. 2. 2009, č. 1815/2009 Sb. NSS, a č. j. 1 As 119/2012 - 86, ze dne 23. 1. 2013). Žalovaný vydal nové rozhodnutí dne 20. 5. 2019 (vypraveno dne 24. 5. 2019); v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 3. 6. 2019. Lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek, která by jinak skončila dne 6. 4. 2018, v důsledku jejího stavení po dobu řízení před soudem tudíž zjevně dne 20. 5. 2019 ještě neuplynula.

[31] Odkazuje-li stěžovatel na protichůdnou praxi krajského soudu v obdobné věci, pak Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelem citovaný rozsudek krajského soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 17 A 3/2020 - 42, byl rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 As 255/2020 - 26, zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení; důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu byla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu právě v otázce odůvodnění běhu promlčecí doby včetně všech úkonů, které měly vliv na její přerušování.

pokračování

[32] K namítané absenci zavinění stěžovatele Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu ze dne 29. 6. 2018, č. j. 17 A 9/2017 - 54, s nímž se v zásadě ztotožňuje.

[33] Zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007- 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky *vědomostní* (zda a jak pachatel ví) a složky *vůle* (zda a jak pachatel chce). Zatímco složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46).

[34] Podle § 3 zákona o přestupcích „[k]odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“ Podle § 4 odst. 1 téhož zákona „[p]řestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“

[35] Krajský soud z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů dovodil závěr o nevědomé nedbalosti stěžovatele; ta přitom postačí, aby byl stěžovatel odpovědný za uvedený přestupek. Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Byť lze s krajským soudem souhlasit v tom, že napadené rozhodnutí žalovaného vykazuje určité nedostatky v závěru o zavinění stěžovatele, podstatné je, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že stěžovatel příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil minimálně z nedbalosti nevědomé.

[36] Správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že stěžovatel jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jaké povinnosti mu stanovuje zákon o silničním provozu. Závadou v osvětlení vozidla je vždy, nesvítí-li potkávací světlo; taková závada ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a vozidlo nesmí být užito v provozu na pozemních komunikacích s výjimkou nouzového dojetí. Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel se přestupku dopustil dne 6. 4. 2016 v cca 22:05 hodin. Řidič motorového vozidla odpovídá za jeho stav i během jeho jízdy; stěžovatel sám musel ve večerních hodinách (ve tmě) i při jízdě poznat, že mu nesvítilo potkávací světlo.

[37] Podle názoru Nejvyššího správního soudu poskytuje správní spis jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo oznámení o přestupku Policie ČR ze dne

6. 4. 2016, včetně fotodokumentace, na které je zachycena přední část vozidla tov. značky VW Lupo, reg. zn. X , přičemž na levé straně je funkční pouze parkovací světlo. Dále správní spis obsahuje úřední záznam Policie ČR ze dne 7. 4. 2016; výpis z evidenční karty řidiče ze dne 24. 5. 2016, podle něhož měl stěžovatel ke dni pořízení výpisu jeden záznam o přestupku a stav bodového hodnocení ve výši 3 bodů; protokol o ústním projednání věci ze dne 22. 6. 2016, na které se stěžovatel nedostavil (omluvu stěžovatel podal prostřednictvím datové schránky ve 23:20 hodin předcházejícího dne) – v rámci ústního jednání bylo provedeno dokazování výsledkem svědka, policisty R. A.; a úřední záznam ze dne 13. 7. 2017 o seznámení stěžovatele s podklady pro vydání rozhodnutí. Uvedené důkazy správní orgán I. stupně řádně vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a uvedl, jaká zjištění z nich učinil. Konkrétní zjištění pak uvedl v odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

[38] Na závěr o zaviněném spáchání přestupku nemohlo mít vliv, zda stěžovatel věděl o nefunkčním osvětlení svého vozidla, protože správní orgány vycházely z toho, že stěžovatel přestupek spáchal minimálně ve formě nevědomé nedbalosti. Stěžovatel sice v doplnění odvolání namítal, že před jízdou provedl kontrolu vozidla včetně osvětlení, vzhledem k jeho pasivitě před správním orgánem I. stupně však žalovaný odmítl provést dokazování. Jeho výpověď by totiž nemohla nic změnit na závěru o odpovědnosti stěžovatele za přestupek, navíc by byla v kontextu shromážděných důkazů nevěrohodná. Nebylo jisté v zájmu stěžovatele tvrzení o své nevině zatajovat, a to mimo jiné proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazu oslabuje a zpochybňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013 - 42).

[39] Namítá-li stěžovatel, že krajský soud nahradil chybějící úvahy správních orgánů vlastními úvahami, pak takový postup Nejvyšší správní soud u krajského soudu neshledal. Podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Znamená to nejen možnost žalovaného odstranit či napravit případné nedostatky řízení před orgánem prvního stupně, ale i možnost převzít závěry jeho rozhodnutí, pokud navzdory odvolacím námitkám nadále ob stojí. Krajský soud odůvodnil, proč v souzené věci závěry správních orgánů ob stojí navzdory stěžovatelovým námitkám; závěr o nevědomé nedbalosti stěžovatele vyplývá z toho, že o nesvítícím potkávacím světle mohl a měl vědět, protože jel v nočních hodinách. Za toho stavu označil soud navržený důkaz za nadbytečný, protože i kdyby byla pravdivá skutková verze stěžovatele a světlo přestalo svítit až za jízdy, nemění to nic na tom, že to mohl a měl poznat. S ohledem na okolnosti tak v řízení před správními orgány nevznikly důvodné pochyby o zavinění alespoň z nevědomé nedbalosti. U namítaných pochybení tedy krajský soud zdůvodnil, proč neměla vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí, a kasační námitka proto není důvodná.

[40] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud se věcí stěžovatele řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

[41] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému v rámci řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu